

[Poul Hansen (Kalundborg).]

sten, og jeg fandt derfor heller ikke anledning til at holde forsvarstaler for en dødsdømt eller dog anklaget.

På den foranledning, der er givet ved indlæggene i formiddags, vil jeg dog gerne sige, at vi fra vor side anser det arbejde, der er udført indenfor velfærdstjenesten, for ikke alene et meget godt, nyttigt og dygtigt arbejde, men også et nødvendigt arbejde, og netop fordi jeg er gået til sagen med denne indstilling, blev jeg meget overrasket over at høre den form, som indlæggene i formiddags fik. Jeg må gå ud fra, at det, den højtærede forsvarsminister nu har sagt, vil være egnet til at berolige, således at vi hurtigt og i fordragelighed kan gennemføre disse lovforslag.

Jeg ønsker så blot, da jeg nu er kommet herop, at gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen. Det ærede medlem gav udtryk for den opfattelse, at befolkningen med stigende forundring spurgte, hvorfor man opretholdt styrken i Tyskland. Jeg må tilstå, at jeg ikke har indtryk af nogen forundring, end-sige stigende forundring. Det er mit indtryk, at befolkningen opfatter hele dette spørgsmål meget lidenskabsløst, mere lidenskabsløst nu end tidligere, og i og for sig finder det naturligt, at vi tager på denne sag på den måde, som det nu er sket.

Arnth Jensen: Det lader til, at både den højtærede minister og den ærede ordfører for socialdemokratiet (Poul Hansen [Kalundborg]) har været ude for en stor overraskelse i formiddags. Det begriber jeg ikke rigtigt, for når man kommer med et forslag om at ophæve noget, der er lovfæstet, og ordne det administrativt, synes jeg nok, der er noget at tænke over. Særlig hvis vi tænker tilbage på de forhandlinger, som den højtærede minister selv deltog i i forsvarskommissionen ved udarbejdelsen af de nugældende forsvarslove, hvor netop dette med, at velfærdstjenesten skulle lovfæstes og ind under bestemte former, var et af de store spørgsmål, så kan jeg ikke forstå, at ministeren og ordføreren for socialdemokratiet virkelig synes, det er noget mærkeligt noget, at vi i dag har gjort det til et så stort spørgsmål, som vi har. Der var jo ikke andet i forslaget at tale om; det andet

vidste vi på forhånd vi var enige om. Ministeren kunne måske have undersøgt forholdene noget mere og optaget de forhandlinger, som han nu bebuder, så var vi måske kommet til et helt andet resultat i dag. Nu må ministeren finde sig i, at vi ikke kan medvirke til uden videre at slippe denne lovbestemmelse. Det tilsagn, ministeren nu har givet om, at man vil arbejde videre med sagen, og at både velfærdsudvalget og civilundervisningsudvalget skal tale om tingene, åbner måske en mulighed for, at vi kan finde hinanden.

Jeg vil dog ligesom i mit første indlæg gøre ministeren opmærksom på, at jeg ikke er ganske sikker på, at det er den rigtige vej at gå: at knytte de to ting sammen. Jeg pegede på, at Norge gik en helt anden vej, og jeg er ikke sikker på, at det ikke vil være til skade for begge parter, at de bliver knyttet sammen.

Civilundervisningen må have sin pædagogiske ledelse i nøje samklang med værnene. Det er ikke en frivillig historie, det er et påbud. På den anden side er jeg så sikker på som noget, at man må lade fritidsundervisningen, fritidsarbejdet, hvile på frivillighedens grund, og derfor tror jeg, at vi er inde på den rette vej, når der i dette udvalg skal sidde repræsentanter for den lovgivende forsamling, for alle grene af værnene og for det frivillige soldaterarbejde. En bedre og mere alsidig sammensætning kan jeg ikke tænke mig.

Jeg håber, at vi nu ved en udvalgsbehandling kan få andre oplysninger fra ministeren, ellers må vi tage forbehold. Det, ministeren ønsker: at føre det hele ind under administrative forhold, går vi ikke med til.

Carsten Raft: Jeg var ganske klar over at den højtærede minister ville fremkomme med en serie angreb på pressetjenesten. Jeg sagde allerede i mit første indlæg, at det kunne ikke falde mig ind at tage en diskussion om det; der er ikke noget at diskutere. Der er begået fejl. Det, det drejer sig om, er, hvorvidt vi her i landet som i mange andre lande skal have en pressetjeneste ved forsvaret, og det vil være naturligt, at man i udvalget får forelagt udtalelser fra værnscheferne og fra pressen om, hvordan institutionen efter deres me-